

En Molekylær Lignelse – om overflod

I begyndelsen var der en Krop, som boede i landet med frisk luft. Kroppen så, at der var smuk, ren og frisk luft, så langt øjet kunne se, og al den livgivende ilt man nogensinde kunne få brug for. Kroppen så også, at det var umuligt, at der nogensinde skulle opstå mangel på ilt, for når den havde indåndet ilten, blev den åndet ud igen, men i en ændret form, der var føde for planterne. Planterne viste deres påskønnelse ved at gøre gengæld og skabe mere ilt, som Kroppen kunne bruge. På denne måde levede Kroppen i en cyklus med en endeløs tilførsel af ilt, og den forventede at have overflod altid.

Alle cellerne i Kroppen var også lykkelige og tilfredse. De drak fra de store åndedrag fyldt med ilt, som Kroppen tog. Ingen tænkte nogensinde på at spare eller hamstre ekstra, for alle havde alt, hvad de behøvede. Hjernecellerne havde brug for lidt mere end nogle af de andre, men det var der ingen, der havde noget imod, for de havde alle alt, hvad de ønskede og behøvede, og da alle var tilfredse, blev alle betragtet som lige. De fungerede i et perfekt samarbejde og forstod, at alle celler måtte være tilfredse, for at Kroppen kunne være sund, og Kroppen måtte være sund, for at alle de individuelle celler kunne være tilfredse. Således forstod de, at de var gensidigt afhængige af hinanden, og med denne forståelse fulgte en ophøjet uafhængighed.

Kroppen levede og fungerede perfekt i lang, lang tid, indtil en dag da landet med den friske luft fik besøg af en syg Krop, som var døden nær. Denne Krop var træt og forvredet af en eller anden frygtelig sygdom, dens øjne var uklare, den havde høj feber, åndedrættet var svagt, og den kunne næsten ikke stå oprejst.

Den syge Krop sagde til den sunde: ”Jeg har en sidste bøn, før jeg dør. Del dette æble med mig, og så vil jeg lægge mig med fred.” Den syge Krop tog en bid og rakte æblet til den sunde. Den sunde Krop så på den syge med medlidenhed og tog en bid, men da han gjorde det, skete der noget mærkeligt. En af cellerne fra den syge Krop hoppede over på den bid, som den sunde tog. Cellen vidste, at den Krop, han befandt sig i, var ved at dø, og han så en mulighed for at starte et nyt liv i den sunde Krop.

Desværre medbragte den fremmede celle filosofien fra den døende Krop, en filosofi der var fuldstændig ukendt og utænkkelig for cellerne i den sunde Krop.

I den syge Krop, som den fremmede celle kom fra, syntes der altid at være mangel på ilt. Af og til gjorde de nogle forgæves forsøg på at dele og at være gensidigt afhængige af hinanden, men adskilthed så ud til at være fremherskende, og cellerne levede i en konstant frygt for mangel. Mens Kroppen blev mere og mere syg, syntes de at blive tvunget til at hamstre mere og mere ilt til sig selv, ellers ville de ikke have nok til næste dag.

Den fremmede celle var netop kommet ud af denne kamp. Han var en af de stærkere og syntes altid at være i stand til at samle sig nok til at sikre sin egen styrke, ofte på bekostning af andre, og da han nu pludselig befandt sig i en sund Krop med overflod, blev han meget begejstret. Han begyndte straks at samle så meget ilt sammen, som han kunne opbevare. Da det var gjort, byggede han lagerbeholdere og hamstrede endnu mere.

Nogle af de sunde celler var nysgerrige og kom og iagttog ham. De havde aldrig set nogen hamstre ilt før, ingen havde overhovedet tænkt på det, for de havde altid levet i naturlig overflod. De var

nødt til at spørge ham: ”Min ven, hvorfor spilder du tiden med at samle ilt omkring dig, når vi lever i evig overflod? Sådan noget har aldrig været nødvendigt.”

”I er uvidende fjolser!” sagde den fremmede celle. ”I går ud fra, at bare fordi I har levet i overflod i fortiden, så vil I også have overflod i fremtiden. Jeg ved af erfaring, at sådan er det ikke. Jeg stammer fra en anden Krop, der engang var sund ligesom denne her, men sundheden er lunefuld. Nogle gange er den der, andre gange ikke. I har været heldige, at I altid har haft ilt nok. Hvis jeres Krop var kommet ud i en meget stor mangelsituation, ville I alle – i jeres uvidenhed – være sultet ihjel, for ingen af jer har nogensinde samlet et forråd af ilt. I har altid troet blindt på, at der ikke var noget at bekymre sig om. Nu er det på tide, I vågner op og tager ansvar for jeres eget helbred.

”Se på mig,” sagde han. ”Hvis denne Krop skulle blive syg, sådan som min tidligere Krop blev, og opleve en stor mangel på ilt, så vil jeg være den eneste her, som stadig vil have nok. Så vil I se ud som nogle fjolser, og I vil betragte mig som jeres frelser.”

De sunde celler lyttede i forbløffet stilhed. ”Vi har altid regnet med, at der altid ville være overflod,” sagde de. ”Fortæl os, hvad der skete i din Krop.”

”Vi levede det gode liv ligesom jer i et stykke tid,” sagde den fremmede celle. ”Men alt godt får en ende. Nogle af de kloge celler forstod dette og begyndte at undervise de andre om den mulige krisesituation. Nogle lyttede og begyndte at samle sammen til den onde tid. Og det var godt, at vi gjorde det, for der gik ikke lang tid, før vi fik brug for det. Da knapheden kom, blev de uvidende, som ikke havde samlet noget sammen men troet på den evige overflod, fanget med bukserne nede. De led og forsøgte at få dem, som havde samlet sammen, til at dele med sig, men det ville de ikke. Hvis de kloge, som havde sparet op, skulle dele med dem, som ikke havde, så ville ingen af dem få nok. Manglen blev større og større, indtil alle blev tvunget til bare at tage det, de kunne. Jeg var en af de få, der aldrig led nød gennem hele denne prøvelse, og jeg er også den eneste celle, der er i live i dag. Hvis I vil lære, hvordan I skal overleve den kommende krise, som jeg er sikker på er på vej til denne Krop, så bør I lytte til mig.”

”Hvad skal vi gøre?” spurgte de andre celler.

”Vi må arbejde flittigt på at samle og oplagre ekstra ilt. Jeg vil være jeres leder og vejlede jer for en procentdel af, hvad I samler, og jeg vil helt sikkert blive jeres frelser; for jeg er den eneste her, der har nogen viden om det, som kommer.”

Nyheden om denne filosofi spredtes gennem Kroppen og forårsagede stor bestyrtelse og uenighed blandt mange celler. De fleste troede ikke på, at der nogensinde ville komme en sådan knaphed, men nogle gjorde og sluttede sig sammen med den fremmede celle om at hamstre ilt.

Efter et stykke tid opdagede de, som ikke hamstrede, at de faktisk led under en vis mangel på ilt, men alligevel blev de ved med at dele det, de havde, med hinanden, og det lykkedes dem at overleve på en rimelig måde. På den anden side var de hamstrende celler overstadige over, at deres valg tilsyneladende havde været rigtigt, og de hoverede over for de andre celler. ”Jamen, vi sagde jo, at det ville ske. Se på os. Vi har større overflod end nogensinde, fordi vi arbejdede hårdere end jer og lagde noget til side til onde tider.”

Nogle af de ikke-hamstrende celler følte sig dumme og gik sammen med de hamstrende celler og begyndte at samle al den ilt, de kunne.

Som tiden gik, blev manglen blandt dem, som ikke hamstrede, værre. Manglen blev så stor, at mange celler begyndte at dø. De, som hang ved, var meget opskræmte og besluttede at holde op med at dele og slutte sig sammen med de hamstrende. Hver celle måtte samle, hvad den kunne til sig selv. Således befandt alle de små liv i Kroppen sig midt i en stor kamp for at overleve, og Kroppen som helhed blev meget syg, var tæt på at dø og tilkaldte en ven, som engang havde været syg og på nippet til at dø, men som overlevede.

Vennen sagde: ”Denne sygdom er et mysterium. Jeg er en af de få, som var i stand til at blive fuldstændig rask, og jeg ved ikke hvorfor. Men jeg kan huske, at jeg begyndte at føle mig bedre tilpas, efter min far delte et glas sød nektar med mig.”

Den syge Krop bad: ”Vil du dele et glas nektar med mig på samme måde?”

Vennen indvilligede og tog et glas nektar, tog først en slurk selv og gav så glasset til den syge Krop.

En af cellerne i vennens Krop, som havde gennemlevet og overlevet sygdommen, besluttede sig for at hjælpe millioner af dens brødreceller, som var i nød, og hoppede ned i nektaren og blev transporteret ind i den syge Krop.

Da han ankom, så han, at tingenes tilstand var bedrøvelig. Celle kæmpede mod celle i en rasende kamp om overlevelse, ilt og kontrol. Det så ikke ud til, at der eksisterede særligt meget samarbejde. Han råbte: ”Hør på mig, Oh I celler, for Kroppen behøver ikke at dø, og I behøver ikke at mangle. Jeg kommer fra en Krop, som havde et strålende helbred, men som så blev syg, men senere blev helbredt, og jeg kender hemmeligheden bag helbredelsen.”

De fleste syntes, den nyankomne var en skør rad, men der var nogle få, som lyttede. ”Der er ilt nok til alle,” fortsatte han. ”Vi må vende tilbage og blive vores broders vogter, standse hamstringen og samarbejde med hinanden. Så vil alle få overflod.”

En ballademager trådte frem: ”Da der først opstod mangel, prøvede vi det, du snakker om, og det virkede ikke. Vores eneste chance er at følge den fremmede celles eksempel og oparbejde et lager.”

Den nyankomne talte igen: ”Det ser bare sådan ud. Jeres grådighed har ført jer ind i en illusion, der er så dyb, at I ikke kan finde vejen ud. Den fremmede celle kom fra en Krop, som døde. Jeg kommer fra en, som overlevede! Hele jeres problem ligger i, hvad I tror, løsningen er. Grådigheden og hamstringen forårsager manglen. Kroppen indånder ilt nok til alle. Arbejd for Kroppens helbred og ikke for jeres små individuelle selv. Kroppen vil give jer al den ilt, I overhovedet kan bruge, ligesom den plejede. Den fremmede er ikke løsningen på problemet. Han ER problemet.

”Nu skal I høre, hvad vi skal gøre: Vi må samle alle dem, som er villige til at samarbejde, og som er villige til at dele med hinanden for at holde hele Kroppen sund, sådan som I plejede at gøre. Det vil være svært i begyndelsen, og der vil være knaphed et stykke tid endnu, fordi vi vil være midt blandt hamstrende celler, men med tiden vil vi bevise loven om overflod. Når de andre ser det, vil de følge vores eksempel, for i deres hjerter længes de efter at vende tilbage til livet i overflod, sådan som det var tidligere.”

Den nyankomne begyndte at samle alle dem, som ville lytte til ham, og de begyndte at samarbejde på en gensidig måde.

Da den fremmede celle hørte om dette, blev han meget vred, for han havde jo fået megen anerkendelse og beundring og var blevet set op til for de umådeligt store lagre af ilt, som han havde samlet sammen. Han donerede også noget af sin ekstra ilt engang imellem for at få sine kammeraters støtte, og der var mange, der betragtede ham som en stor velgører.

Den fremmede celle talte til sine tilhængere: ”Denne opkomling er en løgner og en bedrager. Tror I virkelig på, at han kom her for at hjælpe os? Nej, selvfølgelig ikke; han er ude efter noget. Han ønsker at få magt over jer, at dominere jer. Tror I virkelig på, at han kommer fra en helbredt Krop? Jeg siger jer, sådan noget findes slet ikke. Den kamp, vi står i, vil fortsætte, og de, som er kloge, vil sørge for at samle store rigdomme, mens de uvidende vil udsætte sig selv for utålelige lidelser. Hvis denne giftige filosofi, som den fremmede lærer, spreder sig, så vil vi alle komme til at lide. Så vil ingen have nok. Vi vil alle blive fattige. Vi må angribe denne gruppe blåøjede idealister og ødelægge dem ved fuldstændigt at lukke af for deres iltforsyning.”

Således begyndte den store krig mellem de to grupper af celler. Den samarbejdende gruppe var langt færre i antal, og mange tabte modet og forlod gruppen, for i et stykke tid virkede det som om, fuldstændigt samarbejde var umuligt. Men i sådan en krisetid gik det op for Kroppen, at den kunne hjælpe sig selv ved at tage nogle dybere åndedrag og sende ekstra ilt. Den samarbejdende gruppe gjorde alt, hvad den kunne for at samle ilt, og den delte ilten mellem cellerne i gruppen.

Den ikke-samarbejdende gruppe samlede ilt hver især og fandt ud af, at deres evne til at samle til huse ikke var så stor, som de troede, og ganske langsomt gik det op for dem, at de ikke kunne lukke deres modparts ilt af. Derefter begyndte de at miste deres reserver. Og efter et stykke tid begyndte denne gruppe at lide under mangel på ilt, mens den samarbejdende gruppe havde i overflod.

Den fremmede celle blev rasende, skar tænder af arrigskab og begyndte at skælde ud på sine medarbejdere, og han styrede dem med frygten som våben. Ingen turde sige det, men nu vidste de i deres hjerter, at han ikke var den store velgører, som de havde troet. Til slut brugte han sin magt på så afskyelige måder, at hans egne medarbejdere gjorde oprør mod ham, byggede et fængsel og smed ham derind. Så tog de kontakt til de samarbejdende celler og ønskede at slutte sig sammen med dem og bad dem om at dele deres ekstra ilt.

Den fremmede lærer glædede sig over det, men ønskede at lære dem det sande princip om overflod én gang for alle. Han tog al den ekstra ilt i Kroppen og frigjorde den, så der ikke fandtes noget lager længere. Alle cellerne gispede af frygt og tvivl.

”Frygt ikke,” sagde den fremmede. ”Jeg gjorde det for at vise, at der aldrig behøver at være knaphed. Der er altid nok til alle. Hør her, hvad vi må gøre. Lad ingen forsøge at hamstre ilt. Når Kroppen trækker vejret næste gang, så tag blot det, som I behøver til jer selv og se, hvad der sker.”

Det gjorde de alle sammen med nogen ængstelse, men alle fulgte instruktionerne, lod være med at hamstre og tog kun det, de behøvede. Fra dette tidspunkt og fremover fandt de til deres store glæde, at hver eneste celle i Kroppen havde al den ilt, den overhovedet kunne bruge.

Kroppen var også glad, for den oplevede en mirakuløs helbredelse i løbet af et par minutter.

Alle cellerne i Kroppen var nu blevet klogere. De forstod princippet om overflod og vidste, at de aldrig ville komme til at mangle igen. Engang imellem kom der en fremmed celle fra en syg Krop ind i Kroppen og begyndte at hamstre alt, hvad den kunne. Men i stedet for at slutte sig til ham, smilede de bare vidende denne gang og lod ham gøre, hvad han ville. Efter et stykke tid mistede selv de fremmede celler interessen for at hamstre, for det gav ikke mening. Efter et stykke tid løslod de endog den første fremmede celle fra fængslet, for de indså, at han ikke havde magt til at skade nogen, og til slut holdt selv han op med at hamstre og begyndte at tro på princippet om den evige overflod til alle.

Copyright 1999 by J.J. Dewey, All Rights Reserved